

יצירת קשר שרות לקוחות

שער | חיפוש | חדשות | מאמרים | פסיקה | חקיקה | כתבי טענות | טפסים | ספרות

בתאריך: 29/04/2007

בית משפט השלום תל אביב-יפו

א 21107/05

בפני: 1. כב' השופט/ת חגי ברנר

נתבעים: 1. דוד בן דיין

- נגד -

נתבעים: 1. ידיעות אחרונות ו- 5 אח'

ב"כ תובעים: 1. עו"ד אמיר אלטשולר

ב"כ נתבעים: 1. עו"ד פז מוזר

החלטה

1. בפניי בקשה של התובע להגיש חוות דעת רפואית להפרכת עדותה של עדת ההגנה ד"ר בר-און.

2. הנתבעים 1-3 מתנגדים לבקשה וטוענים כי הלכה למעשה אין המדובר בעדות הזמה אלא בראיה שצריך היה התובע להגיש מלכתחילה במסגרת ראיותיו. לחלופין הם מבקשים להגיש חוות דעת רפואית נגדית.

3. דין הבקשה להתקבל. ס' 18 לחוק איסור לשון הרע, התשכ"ה-1965 (להלן: "החוק") המקנה לתובע בתביעת לשון הרע את הזכות להביא ראיות סותרות לאחר פרשת ההגנה, הוא הסדר ייחודי ומהותי, אשר הכללים לגביו שונים מאלה הנהוגים לגבי עדות הזמה כמשמעה בתקנות סדר הדין האזרחי, התשמ"ד-1984 (להלן: "התקנות"). בעוד שהבאת ראיות הזמה לפי התקנות נתונה לשיקול דעתו של בית המשפט, הרי שהבאת ראיות סותרות לפי ס' 18 לחוק היא זכותו של התובע ואין לבית המשפט שיקול דעת למנוע זאת ממנו. לענין זה ראה בר"ע 228/75 דוד ברקן, עו"ד נ' יוסף תמרי ו-6 אח' פ"ד ל(1), 470, עמ' 471-472.

" מכאן שרשות נתונה לו לתובע מכוח החוק להביא ראיות סותרות, ואין הוא זקוק לרשות בית-המשפט להביאן. ומכאן אף גם זאת שאין בית-משפט מוסמך לשלול מאת התובע רשות שהוענקה לו בחוק. טענת המשיבים מס' 1 ו-2 לפנינו כאילו מותנית רשותו של התובע להביא ראיות סותרות, בתנאי מכללא שחייב הוא להניח דעתו של בית-המשפט

תחילה כי הראיות שיביא אמנם יהיו ראיות לסתור את ראיות ההגנה - אין לה סמוכין בחוק : אם הראיות שהביא התובע "לסתור", לא היו, לדעת בית-המשפט, "ראיות סותרות", כי אז לא הצליח התובע בראיותיו לסתור את ראיות ההגנה ; אך אין לדרוש ממנו מראש להתחייב שיצליח. אילולא היה זה הפירוש היחידי הנכון של ההוראה האמורה בסעיף 18, כי אז כל ההוראה כולה היתה מיותרת לגמרי : הסמכות, ושיקול-הדעת, להרשות הבאת ראיות לסתור, כבר מוקנים לבית-המשפט, בכל תובענה אזרחית, מכוח תקנה 159 (2) לתקנות סדר הדין האזרחי. אלא רצון המחוקק הוא שתובענה בשל לשון הרע תהא שונה מכל תובענה אחרת, גם בכך שהזכות להביא ראיות לסתור לא תהא תלויה בהסכמת בית- המשפט ולא מותנית בשיקול-דעתו. וההוראה שבסיפא של סעיף 18 אך מחזקת את הפירוש שפירשנו את הרישא : שמא תאמר שכשם שהתובע רשאי, אף ללא רשות בית-המשפט, להביא ראיות לסתור, כן גם בעלי-הדין האחרים יהיו רשאים כך - בא הכתוב ללמדך שלענין הבאת ראיות נוספות מצד בעלי-דין אחרים, "הסמכות" היא בידי בית-המשפט "להתיר", וממילא מוקנה לו שיקול-דעת לאסור ; מה שאין כן לענין "ראיות סותרות" של התובע, שכשם שאין בידי בית-משפט סמכות להתיר, כן אין בידי שיקול-דעת לאסור."

על כן, אין מקום ליישם לגבי ס' 18 לחוק את המבחנים הנהוגים לגבי ראיות הזמה כמשמעה בתקנות, אשר מכוחן נתון לבית המשפט שיקול דעת האם להתיר או לאסור הגשתה של ראיות הזמה.

4. אכן, תקנה 127 לתקנות קובעת כי בעל דין הרוצה להוכיח ענין שברפואה יצרף לכתב טענותיו תעודת רופא, דבר שלא נעשה כאן, אך הוראתו המהותית של ס' 18 לחוק גוברת על הוראת תקנה 127 לתקנות.

5. הנתבעים 1-3 הפנו להחלטה בת.א. 2733/99 ניסנסון נ' בודינגר, שאושרה בבית המשפט העליון, אך בהחלטה זו לא נזכרת הוראת ס' 18 לחוק, ומכל מקום, אין בכוחה של החלטה זו כדי לשנות את התקדים המחייב שנקבע בפרשת ברקן הנ"ל.

6. אין בסיס לבקשה החלופית של הנתבעים 1-3 להגיש חוות דעת רפואית נגדית, שכן לפי ס' 18 לחוק, הזכות להגיש ראיה סותרת נתונה לתובע לבדו. אם הנתבעים 1-3 ביקשו להגיש חוות דעת רפואית אודות מצבו הרפואי של התובע, הם היו צריכים לעשות זאת במסגרת ראיות ההגנה. עם זאת, על התובע להתייב לבדיקה אצל מומחה רפואי מטעם הנתבעים 1-3 על מנת שנתבעים אלה יוכלו לכלכל כראוי את חקירתו של המומחה מטעם התובע.

7. סוף דבר, אני נעתר לבקשת התובע. בשים לב לעיתוי המאוד מאוחר של הגשתה, דבר שיצריך קביעתה של ישיבת הוכחות נוספת, אינני מחייב את הנתבעים 1-3 בהוצאות הבקשה.

8. המזכירות תשלח ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום י"א באייר, תשס"ז (29 באפריל 2007) בהעדר הצדדים הנ"ל.

חגי ברנר,

שופט